

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Σ. Ν. Βασιλειάδης

Το άσμα του Ορφέως (απόσπασμα από το δράμα Γαλάτεια)

Παρθενών, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 16 (Ιούλιος 1872), σ. 918-919

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ἌΣΜΑ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ *)

Περὶ λθον ἡμέραι καὶ χρόνοι μεγάλοι,
 Εἰς ὄτους ἐπνίγη τὸ εὐβοῖον κλῆμα,
 Ἡ κόρη γονέων σεπτῶν ἑλευκάνθη,
 Καὶ κείρακις ἤδη τὰ θρέψη θὰ ἦνε
 Ἄρ' ὅτου τῆς ξένης ἡ ἄλλη μᾶς ζῆ.

Ὁ ναύτης μὲ μόχθουσι θύων τὸ σκάφος
 Ἐν μέσῳ λαϊόπων, κ' ἐν μέσῳ θηρίων
 Ὁ πλάνης περὶ τῶν ἐρήμων τὰ πλάτη,
 Πρὸς τ' ἄστρα τὸ δέλεμα ποσάκις ἐγαίρει
 Ποθῶν νὰ εἰκάσῃ τὴν πάτριον γῆν! . .

ὦ, πότε θὰ βίωσῃ ἀγκύρας τὸ πλοῖον
 Ἐν μέσῳ λιμένος φιλότις πατρίδος;
 ὦ, πότε θὰ κλίνη ὁ ναύτης τὰ στέρνα
 Ἐν μέσῳ ἀγάλης μνηστῆς ἐρωμένης;
 Βοήθει τοῖς ἀνδράσι ναυτίλους, Βορρᾶ.

Ἐκεῖ εἰς ἐκάστου καλύβην πατρίαν,
 Ἐκεῖ εἰς ἐστίας φαειρὰν λαμπηδόνα,
 Ἡ ὅπου τὸ κύμα ἐκπνέει, τὴν δείλην
 Συνέρχεται ὅλος ὁ οἶκος εὐχέτης
 Καὶ κλαίει ἀπόντας γονεῖς, ἀδελφοὺς.

Ἄ, τίς ἐορτὴ καὶ φιλήματα ποῖα,
 Ὅπότεν τὸ φίλτατον ἔδαφος φθάσῃς,
 Ἐκεῖ ὅπου πρῶτον τὸν ἥλιον εἶδες
 Καὶ φθίνει τὸ σπῆθος πιστῆς σου συνεύου
 Κ' ὑγραίνεται τ' ὄμμα μητρὸς γηραιᾶς! . .

Σ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

*) ΣΗΜ. «ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ». Τὸ ἄσμα τοῦ Ὀρφέως, ἐλήφθη ἐκ τῆς Γαλατίας, δράματος τοῦ κ. Σ. Ν. Βασιλειάδου, ὅπερ μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας ἐδιδάχθη τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς. Ἐν τῇ δευτέρᾳ τοῦ δράματος τούτου πράξει ὁ Ἀργοναύτης Ῥέννος, διηγεῖται εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πυγμαλίωνα, βασιλέα τῆς Κύπρου, καὶ εἰς τὴν σύνευον τοῦ Πυγμαλίωνος Γκλάττιαν, τὰ κατὰ τὴν ἐκστρατεῖαν

τῶν Ἀργοναυτῶν. Πρὸς μεγαλητέραν κατανόησιν τοῦ ποιήματος ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰ εἰς τὰς Σειρήνας ἀναφερόμενα.

•ΡΕΝΝΟΣ. Αἱ Σειρήνες ἦσαν θυγατέρες τῆς Μελπομένης καὶ τοῦ Ἀγελώου· παίζουσαι ἐν Σικελίᾳ ποτὲ μετὰ τῆς Περσεφόνης ἀφῆκαν αὐτὴν δειλῶς νὰ ἀρπασθῆ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἡ δὲ Δῆμητρα ὀργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς τέρατα, τηρηθεῖσας μόνης τῆς παρθενικῆς αὐτῶν μύρφης. Παρὰ τὰ τυρρηνικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας, ἡ χαρισιστάτη νῆσος ἐλέγετο Ἀνθέμουσα ὅπου κατέκμησαν. Ἦσαν δὲ τρεῖς. Ἡ Παρθενόπη ἐκιδιάριζεν, ἡ Λευκωσία ἤλπει, ἡ δὲ Λίγεια ἐμελῶδει· τοιαύτη δ' ἀπετελεῖτο συναυλία καὶ μουσική, ὥστε οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων φθάνων ἐκεῖ ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ πρὸς τὰ γόητρα τὰς μολῆς των καὶ νὰ μὴ λησμονήσῃ πατρίδα, φίλους, γονεῖς, ἐκεῖ παρ' αὐταῖς κεκηνῶς, καταλείπων τὸ πλοῖον αὐτοῦ εἰς τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ζωὴν του εἰς πάντα θάνατον. Ἠλθομεν ἐκεῖ. Εἶδομεν μακρόθεν τὸ κάλλος τὸ ἀμύθητον, εἶδομεν κατακεκαλυμμένην τὴν νῆσον ἀπὸ λευκὰ ὄσθα ἀνθρώπων, λεπτὴ εὐώδης αὔρα ἔφερε μέχρις ἡμῶν τῆς οὐρανίας μουσικῆς των τοὺς πρώτους μελιχρῶς τόνους. Αἱ χεῖρες ἠτόνησαν, αἱ κῶπαι ἐπληττον τὴν γαληνιώσαν θάλασσαν ὡς λιπόθυμοι, εἶτα δ' ἠγέρθημεν ἅπαντες ἔνθεοι προσορῶντες τὰς Σειρήνας· καὶ πρῶτος ὁ νεαρός Βούτος ἐταῖρος ἡμῶν, ἐμμανὴς ἀπὸ τοῦ μέλους των ἔρριψθη εἰς τὴν θάλασσαν, πλέων πρὸς αὐτάς. Οὐδεὶς παρεκώλυσεν αὐτόν· ἀλλ' ἀνελάβομεν τὰς κῶπας ἐν μέθῃ μαγικῇ καὶ ἡ Ἀργὴ ἐφέρετο πετῶσα πρὸς τὴν ἄρρητον ἁρμονίαν τῶν Σειρήνων.

Τὸ πᾶν ἐλησμονήθη, τὸ πᾶν ἀπώλετο. Τί ὁ μέλλων θάνατος ἐνώπιον τοῦ ἀκουομένου μέλους; Ἄς ἀπεθνήσκομεν! — Αἴφνης ἀπὸ τῆς πύρας τῆς Ἀργεῖς τότε ἠκούσθη ἄλλη μολπή, ἄλλη μελωδία ἄλλος τόνος οὐράνιος. Ἦτον ὁ Ὀρφεύς. Ὅποσον μέλος ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ὅποιοι τόνοι ἀπὸ τῆς λύρας του, ὅποια ἁρμονία ἦτον ἐκείνη, φίλοι μου! Ἡ ἀναδυομένη ἀπὸ τοῦ κύματος Ἀφροδίτη καὶ εἰς τὰ ὄμματα θνητοῦ θά ἦτο ὀλιγώτερον ὠραία, ὀλιγώτερον γοῆτις καὶ ἔνθεος τῆς μουσικῆς ἐκείνης. Μικρόν καὶ αἱ κῶπαι πάλιν ἔστησαν. Οἱ ἀργοναῦται ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ὀρφέα, ὁ Ὀρφεύς ὡς θεὸς ἠγωνίζετο πρὸς τὰς Σειρήνας. Εἰς τὴν μεγίστην ἀνάτασιν τῆς φωνῆς τοῦ ἀθανάτου μελωδοῦ ἡ Ἀργὴ ἀμίλησεν, αἱ δὲ Σειρήνες νικηθεῖσαι ἔπεσαν εἰς τὸ κύμα καὶ ἀπέλιπες ἐπνίγησαν. Ἐσώθημεν.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Ἡ Μήδεια;

•ΡΕΝΝΟΣ. Ἡ Μήδεια προσελθοῦσα ἐφίλησε τοῦ Ὀρφεῖος τὰ χεῖλη.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Εὐγὲ, Μήδεια! — Ἄλλ' ὅποσον λοιπὸν ἔσμα θεσπέσιον ἀνεφώνησεν ὁ Ὀρφεύς;

•ΡΕΝΝΟΣ. Τί θά ἐδίδεις, Γαλάτεια;

•ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ. Ὅ,τι ἡ Μήδεια.

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ (μειδιῶσα.) Ἐὰν ὁ Ὀρφεύς ἦτο παρών.

•ΡΕΝΝΟΣ. Ἡ μνήμη μου διέσωσε, Γαλάτεια, τὰ ἔπη του, ἀλλὰ τὸ μέλος του ποῖα ἀηδόνος γλῶσσα θά ἐτόλμα ν' ἀπεμιμεῖτο ποτὲ;

•ΓΑΛΑΤΕΙΑ. ὦ, ἄς ἀκούσωμεν, ῥέννε τὰ ἔπη κᾶν.»